

ศิลปินในเอเชียโทเปีย ๑๓/๒๕๕๔

เอเชียโทเปียปีนี้ได้มีเป้าหมายหลักที่การแลกเปลี่ยนศิลปินจากกลุ่มวัฒนธรรมละติน และตะวันออกไกล ได้แก่ ชิลี ครัวเบค (แคนาดา/ฝรั่งเศส), เกาหลี และญี่ปุ่น ทั้งนี้เนื่องจาก ๒ ศิลปินรุ่นบุกเบิกของเอเชียโทเปีย คือคุณจุมพล อภิสุข และคุณวสันต์ สิทธิเขตต์ ที่ร่วมกันเป็นผู้คิดสรรค์และสร้างโปรแกรมเอเชียโทเปียปีนี้ มีความสนใจที่จะนำศิลปินจาก ๒ ลักษณะวัฒนธรรม มาแลกเปลี่ยนกันบนเวทีของเอเชียโทเปีย

ชิลี เป็นประเทศที่มีสภาพทางการเมืองและสังคมที่ใกล้เคียงกับประเทศไทย ในสภาพที่ระบบประชาธิปไตยล้มลุกคลุกคลาน สลับกับเผด็จการทหาร และประชากรส่วนใหญ่เคร่งศาสนา ผสมผสานกับความเชื่อดั้งเดิมก่อนยุคอาณานิคม ครัวเบค ซึ่งเป็นจังหวัดที่พูดภาษาฝรั่งเศส ในประเทศแคนาดา มีความใกล้ชิด สนับสนุนกับกลุ่มประเทศละตินอเมริกา มากกว่ายุโรป

ในเอเชียศิลปินเกาหลี พัฒนาตัวเองอย่างล้ำหน้าแม้ว่าจะโดดเดี่ยว แต่การเปิดประตูสู่ยุโรปของเกาหลี มีมาก่อนกลุ่มศิลปินประเทศใด ๆ ในเอเชีย ในทำนองเดียวกัน การแพ่งสงครามโลกครั้งที่สองของญี่ปุ่น ทำให้ชาวญี่ปุ่นมีความตระหนักดีว่า การมีสมาคมกับนานาประเทศมีความจำเป็น และจะช่วยให้ญี่ปุ่นรู้จักประชาคมโลกได้ดีขึ้น กองทัพอเมริกันในดินแดนญี่ปุ่นในด้านหนึ่งเปิดประตูสู่โลกใหม่ด้วยเช่นกัน แต่ทั้งญี่ปุ่น เกาหลี ชิลี และครัวเบค ต่างเป็นมิตรที่ใกล้ชิดกับศิลปินไทย ผ่านการแลกเปลี่ยนที่ศิลปินจัดขึ้นเอง จนกลายเป็น ความสัมพันธ์ผ่านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ประชาชนต่อประชาชน ข้ามเขตแดนทางภูมิศาสตร์ และการเมือง เป็นความเด่นของการแลกเปลี่ยนครั้งนี้

ประเด็นสำคัญ

ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ท่วมทั้งโลก แสดงให้เราได้เห็นภาพที่เป็นจริง ของโลกใบเดียวกัน ได้ชัดเจนขึ้น เมื่อเกิดน้ำหลากที่นำความเสียหายอย่างมากมาสู่ ผู้คนในประเทศไทย ไม่ได้หมายความว่า ผลกระทบจากพายุลูกแล้วลูกเล่า นั้น จะไม่สร้างความเสียหายแก่ผู้คนในประเทศอื่นในภูมิภาคเดียวกันด้วย ในเวลาเดียวกัน ความพิบัติที่เกิดขึ้นกับชาวญี่ปุ่น จากสึนามิเมื่อต้นปีนี้ เราก็ได้เรียนรู้ถึงความต่อเนื่องของการเคลื่อนของเปลือกโลก ที่หมายรวมถึงหลาย ๆ ประเทศ กว้างไกลไปถึงประเทศชิลี ตอนเหนือของพม่า และทางใต้เกาะชวา และไครส์เชิร์ช ที่นิวซีแลนด์ ภัยธรรมชาติเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งของโลกที่เปลี่ยนแปลง อยู่ตลอดเวลา และในอีกทางหนึ่งการพัฒนาอุตสาหกรรมและความสะดวกสบายของผู้คนในโลกมีส่วนรับผิดชอบ อย่างมาก ต่อการเร่งความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ให้เกิดเร็วขึ้น กว่าที่ควรจะเป็น

เราตั้งใจที่จะให้การแลกเปลี่ยนครั้งนี้ จะทำให้เราในฐานะประชาชนของประเทศที่ห่างไกลกัน รู้สึกใกล้ชิดกันได้

เกาหลี

ร่วมจัดโดย SORO องค์กรศิลปินแสดงสดของเกาหลี ที่มีนโยบายแลกเปลี่ยนศิลปิน กับประเทศในทวีปเอเชีย และปีนี้เป็นารริเริ่มร่วมกันกับเอเชียโทเปียเป็นครั้งแรก

นึ่ง คุง ซุง (Nueng Kyung Sung)

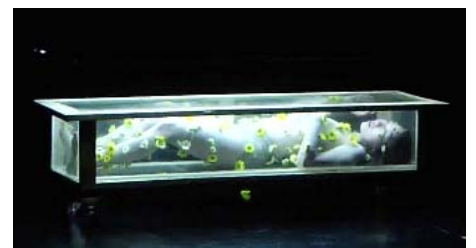

ศิลปินรุ่นบุกเบิกศิลปะแสดงสดและคอนเสิร์ตในเกาหลี ปัจจุบันสอนศิลปะร่วมสมัย การทำงานศิลปะแสดงสดในเกาหลี ได้รับความนิยมนั้นในต้นทศวรรษที่ ๗๐ ที่มีรัฐบาลแบบเผด็จการ ที่แม้แต่การสร้างผลงานศิลปะก็ถูกเซ็นเซอร์ การแสดงสด และคอนเสิร์ต เป็นทางออกที่ศิลปินใช้ ในการหลีกเลี่ยงอำนาจเผด็จการ และได้รับการพัฒนามาอย่างไม่หยุดยั้ง

แจซัน มูน (Jaeson Moon)

ศิลปินแสดงสดที่ผันตัวเองมาจาก

นักร้องละคร และนักเขียนบทละคร ผู้นำอีกคนหนึ่งในการ เคลื่อนไหวศิลปะแสดงสดของเกาหลีได้ยุคปัจจุบัน ด้วยการก่อตั้ง SORO และห้องสมุดศิลปะแสดงสด เอเชีย ในเขต มูลล ยานศิลปินใหม่ ของกรุงโซล การแสดงของแจซัน หลายครั้งเป็นไปในแบบ สื่อผสม หรือ ผสมแบบแผน (Multi-disciplinary) ซึ่งแตกต่างออกไปจากศิลปินแสดงสดเกาหลีโดยทั่วไป ที่มักจะเต็มไปด้วย แอคชั่นที่มีสีสัน และท่าทางมากมาย

โซลมุน (Solmoon)

อาจารย์สอนศิลปะที่บ้านเกาหลีเหนือ ที่เป็นรากฐานของศิลปะการต่อสู้ และการร่ายรำของ เกาหลีเหนือ ต่อมาเขาพยายามพัฒนาการทำงานศิลปะที่บ้านของเขา ให้เข้าสู่ศิลปะร่วมสมัยมากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดท่วงท่าที่น่าประทับใจ

มูเฮ (Moohye)

ผู้จัดการ SORO ที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ที่ผสมผสานการทำงานศิลปะแสดงสด กับการเป็นนักจัดการ ได้อย่างน่าทึ่ง โดยปรกติมูเฮ ชอบทำงานในพื้นที่ธรรมชาติ เพื่อแสดงถึงความซาบซึ้งที่เธอมี ต่อสภาวะธรรมชาติ แต่ต่อมาเธอก็ทำงานในห้องแสดงมากขึ้น ซึ่งทำให้เธอต้องเลือกเนื้อหา ที่ตอบโต้ อย่างฉับพลัน ได้กับผู้ชม เช่น ผู้หญิงมีขน หรือเครื่องประดับกายต่างๆของผู้หญิง

ชิลี

เอเชียโทเปีย ร่วมกับ DEFORMES เทศกาลศิลปะแสดงสดนานาชาติ จัดโดยชุมชนศิลปินชาวชิลี

กอนซาโล ราบานาล (Gonzalo Rabanal)

เริ่มมีผลงานรวมกลุ่ม ในนาม เทพยดาสีดำ (๒๕๓๑-๒๕๔๐) มีผลงานในเชิงสัญลักษณ์ทางการเมือง เช่นการบุกเข้าไปในสถานแสดงงานศิลปะต่างๆ และ ใช้สื่อที่นอกแบบแผน รวมทั้งภาษาที่ใช้ในการแสดง ที่เสมือนการเคลื่อนไหวทางการเมือง และการแสดงบนท้องถนน ฯลฯ หลังจากยุคการปกครองโดยเผด็จการทหารในชิลีได้สิ้นสุดลง และมีการเลือกตั้งรัฐบาล กลุ่มนี้ก็สลายตัวไป โดยศิลปินแต่ละคน ก็หันไปทำงานที่มีลักษณะปัจเจกมากขึ้น กอนซาโล ได้เข้าสอนศิลปะการแสดง และศิลปะสื่อใหม่ ๆ ที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติชิลี และได้ก่อตั้งเทศกาลศิลปะแสดงสด DEFORMES ในปี ๒๕๔๙

เพอร์เพทัว โรดริเกซ

นักแสดงที่กำลังมาแรงในชิลี เธอเป็นหนึ่งในผู้จัดเทศกาลแสดงสดในชิลี "DEFORMES" ที่จัดทุก ๆ ๒ ปี เพอร์เพทัวสอนศิลปะปั้นดินเหนียว และการใช้ร่างกาย เพื่อประกาศสถานะความเป็นมนุษย์

ดาเนียลา ลิลโล โอลิวาเรส

เป็นคนทำภาพยนตร์ และมีผลงานแสดงในวิดีโอ ที่บันทึกการทำงานสด ในบ้านผู้คนที่อนุญาตให้เธอทำงานในชุด "เดินร่าในบ้าน" ที่ทำให้เธอได้งานสอนวิดีโอ ในหัวข้อวิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว กับภาษากาย เธอเป็นสมาชิกของ DEFORMES ในด้านการแสดงนอกพื้นที่ นอกจากนี้เธอยังเรียน ศิลปะการป้องกันตัวที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวมูชินกัน ที่ประเทศญี่ปุ่น www.daniela-lillo-realizadora-audiovisual.blogspot.com

เปร์ริม ชาร์โจ

ศิลปินชาวชิลี ที่มีผลงานเป็นที่รู้จักทั่วอเมริกาใต้ และในภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เขาทำงานในสื่อที่หลากหลาย ทั้งจิตรกรรม ภาพถ่าย วิดีโอ รวมทั้งงานแสดงสด แม้เขาจะมีที่อยู่แน่นอนในนครซานดิเอโก ชิลี แต่เขามักจะมีผลงานแสดงตามที่ตั้งต่างๆ และการบันทึกการเดินทางด้วยภาพถ่ายของเขา ที่เรียกว่า บันทึกประจำวัน ชาร์โจสร้างงานด้วยแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขาในฐานะปัจเจกชน ที่มีต่อการเมือง

ญี่ปุ่น

โยโกะ โอนะ อาจจะเป็นที่รู้จักว่าเป็นคู่ชีวิตของ จอห์น เลนนอน แต่สำหรับวงการศิลปะ โยโกะ โอนะ อยู่ในกระบวนการแนวหน้า (Avant garde) เธอมีผลงานแสดงสดมากมายทั้งในช่วง 60-70 トラบจนทุกวันนี้ กลุ่มศิลปิน GUTAI ที่โอซาก้า ก็เป็นศิลปินเอเชียกลุ่มแรก ๆ ที่ได้ไปร่วมงานกับ Fluxus นิวยอร์ก การสร้างงานศิลปะแสดงสดในญี่ปุ่น มีประเพณีที่เกี่ยวข้องกับขบวนการประชาชนด้วย

ซาคิโกะ ยามาโอกะ

ศิลปินหญิงชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ เดินทางไปแสดงมาแล้ว ทุกทวีปทั่วโลก งานของเธอมักจะชักชวนผู้ชมให้มีส่วนร่วมในการสร้างผลงานอย่าง สนุกสนาน เพื่อแสดงออกถึงความเป็นอยู่ในวัฒนธรรมร่วมสมัย ที่แสดงออกถึงความเป็นปัจเจก แต่ในเวลาเดียวกันก็มีพลัง ในการทำกิจกรรมบางอย่างร่วมกัน

ศิลปินหนุ่มที่มีผลงานด้านวิดีโอ มาก่อน จนกระทั่งได้เข้าร่วมเรียนวิชาแสดงสดกับ เซจิ ชิโมดะ ในปี ๒๕๕๒ และได้ทดลองทำงานแสดงสดครั้งแรกในปี ๒๕๕๓ ซึ่งพบว่า เป็นงานสร้างสรรค์ ที่ถูกกับนิสัย ของตนเอง เขาพัฒนาการทำงานของเขาด้วยแนวคิดที่ง่าย ๆ ว่า เลือกเอาเพียงสิ่งเดียว ในกิจวัตร ประจำวัน มาทำเป็นงาน โดยซ่อนอย่างอื่น ๆ เอาไว้ในกิจฉับเดียวที่เลือกมานั้น เพื่อให้ผู้ชม เกิดจินตนาการ ในกิจวัตรอื่น ๆ เอาเอง

ลีโอน่า มิส

ควีเบค/แคนาดา

กระแสการเคลื่อนไหวเพื่อเป็นประเทศอิสระของชาวควีเบคในแคนาดา แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกทางวัฒนธรรมที่แปลกแยกรุนแรง ต่อสภาพความเป็นชาวแคนาดา ดังนั้นพัฒนาการทางศิลปะร่วมสมัยในควีเบค จึงมีความเป็นเอกเทศและมีความสัมพันธ์กับยุโรปมากกว่าอเมริกา แต่ในเวลา นี้ การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ดูเหมือนจะมุ่งสู่อเมริกาใต้ และแอฟริกา มากกว่า ซึ่งถือว่าการเคลื่อนไหวเพื่อเกาะกลุ่มกับวัฒนธรรมละติน มากกว่าแบบอังกฤษ/อเมริกา

ริชาร์ด มาร์เดล

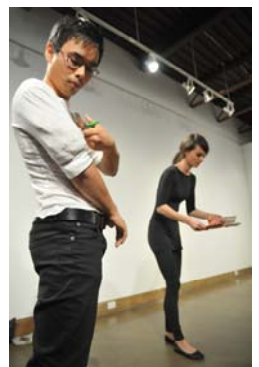

ผู้ได้รับการยกย่องจากรัฐบาลควีเบคด้วยรางวัล "ผู้สร้าง – Reconnaissance" ในปี ๒๕๕๓, เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นครู หรือผู้รู้เกี่ยวกับศิลปะร่วมสมัยมากที่สุดคนหนึ่งของโลก, เขามีบทความทางด้านศิลปะนานาชาติมาตลอดระยะเวลาที่ยาวนานกว่า 20 ปี ในการเป็นบรรณาธิการนิตยสาร ศิลปะแสดงสด INTER ที่นับเป็นห้องสมุดศิลปะแสดงสดที่ใหญ่ที่สุด แห่งหนึ่งของโลก ริชาร์ด เคยเดินทางมาแสดงในประเทศไทยแล้ว ๓ ครั้ง และเคยเปิดสอนศิลปะแสดงสด ๑ ครั้ง ในครั้งนี้ริชาร์ดต้องการทำงานร่วมกับศิลปินรุ่นเยาว์ ๑๕ คน อนึ่งรวมบทความเกี่ยวกับศิลปะแสดงสดของริชาร์ด ที่ตีพิมพ์มาแล้วในภาษาฝรั่งเศส และสเปน

จำหน่ายอยู่ใน ๒๐ ประเทศ กำลังจะมีการตีพิมพ์เป็น ภาษาไทย โดยเอเชียโทเปีย ด้วย

ฟรานซิส โอซอนเนสซี กับ ซารา เลอทัวน

ศิลปินคู่จากควีเบค ที่ทำงานร่วมกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ แต่ทั้งคู่ต่างก็เป็นศิลปิน ที่มีผลงานมากมายเป็น ที่ยอมรับในแคนาดา และยุโรป ทั้งคู่ได้ร่วมมือกัน จัดเทศกาลศิลปะแสดงสด อาร์ต นอแมด ขึ้นในปี ๒๕๔๐ ที่ถือเป็นเทศกาลที่ได้รับความสนใจสูงมาก ในแคนาดา เพราะเน้นการเคลื่อนย้ายหาพื้นที่ใหม่ อยู่ตลอดเวลา ในดินแดนควีเบค ความน่าสนใจ ของการสร้างงานของฟรานซิส กับซารา อยู่ที่ทั้งคู่ พยายามหาความลงตัว ในการทำงานและ การมีชีวิตในความเป็นหญิง และชาย เป็นการแสดงที่ เสมือนหนึ่งเป็นการสร้างสมดุลแห่งความ ขัดแย้ง ในภาวะแห่งเพศของแต่ละคน

ยุโรป

วงการศิลปะในยุโรปมักจะก้าวล้ำหน้าไปก่อนเสมอ ในทำนองเดียวกันศิลปะแสดงสด ขณะที่โดยมากจะรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวของ John Cage และ Fluxus ในอเมริกา ในยุค 60-70 แต่ยุโรปก็มี ZACH ในสเปน Marcel Duchamp ในฝรั่งเศส Vienna Action, Neo-dada, และ Joseph Bouys, British Pop ฯลฯ ที่เป็นเครือข่ายศิลปะแนวหน้า (Avant Garde) เผยแพร่การสร้างสรรค์งานศิลปะนอกแบบแผนมานานกว่า 50 ปี

เวเรน่า สเตง (Verena Stenge เยอรมัน) กับ อังเดร เพกเนส (Andre Pagnes อิตาลี)

เดินทางแสดงผลงานทั่วโลกตลอด 3 ปีอย่างไม่หยุดหย่อน ตั้งแต่พบกันในปี ๒๕๓๙ ผลงานของทั้งคู่มีทั้งเป็น การแสดงสด วิดีโอ และรวมทั้งการสอนปฏิบัติการ เพกเนส ได้รับรางวัลผลงานสร้างสรรค์สูงสุด ของประเทศอิตาลีในปี ๒๕๓๘ และแสดง เป็นศิลปิน ที่มีความโดดเด่นทางด้านงานวิดีโอมาก่อน ผลงานของทั้งสอง แสดงถึงชีวิตที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และเต็มไปด้วยความเปราะบาง ไม่เที่ยงแท้ โดยมีรากฐานจากบทกวี และการร่วมรำลึกถึงความทรงจำที่ทั้งคู่มีร่วมกัน

ปาสกาล กริว

ผู้สอนปรัชญาวัฒนธรรมชาวสวิสเซอร์แลนด์ ในฐานะศิลปินเธอคือผู้จุดประกาย ให้ผู้ชมเสาะหาความหมายของคำว่า ศิลปะ ด้วยความสนุกสนานร่วมกัน ซึ่งเธอเห็นว่า การที่มีผู้คนมาชุมนุมกัน เพื่อกระทำกิจกรรมทางสังคมร่วมกัน ซึ่งเธอให้ความสำคัญกับความรู้สึก ที่ผู้มาในงานมีร่วมกันมากกว่ากิจกรรม ในการมาที่เอเชียโทเปียครั้งนี้ ปาสกาลจะมาทำงานกับชุมชนผู้หญิงไทยโดยการร่วมมือกับมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ เพื่อร่วมกัน ค้นหาความหมายในภาพ ๆ หนึ่งร่วมกัน ด้วยสายตาของผู้หญิง และการถูกครอบงำจากสังคม และประเพณี

ชาร์ค ฟาน พอพเพล

อดีตนักดนตรีแจ๊สที่ผันตัวเองมาทำงานศิลปะแสดงสด นอกจากชาร์คจะเป็นศิลปิน เดียวแล้ว ในระดับ นานาชาติ ชาร์คแสดงร่วมกับ BMI (Black Market International) ซึ่งเป็นกลุ่ม ศิลปินนานาชาติ แสดงสดที่มีชื่อเสียงที่สุดในเวลานี้ ผลงานของชาร์ค ใช้พื้นฐานทางวัสดุที่เป็นของ ใช้ประจำวันที่เขาเรียกการทำงานของเขาว่า "ข้างถนน - Street-wise" ที่มีพื้นฐานปรัชญาร่วมสมัย Personal matter / Public matter เขาสร้างสถานะการณ์เฉพาะขึ้นจากวัสดุ และผู้ชมเป็นเงื่อนไขในการดำเนินกระบวนการ ที่จะทำให้เขาสามารถสร้างภาพปะติดปะต่อขึ้น จนกลายเป็นศิลปะแสดงสด ในทัศนะของเขา

ฮ่องกง

ในสายตาของชาวเอเชีย ฮ่องกงคือตลาดค้าขาย และสังคมที่รีบเร่งวุ่นวาย แต่ในย่านชุมชนชาวฮ่องกงที่เก่าแก่ มีการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจเสมอ ไม่ว่าจะเป็นแบบประเพณีดั้งเดิม หรือแบบร่วมสมัยที่คลเคล้าปะปนกันไป การต่อสู้เพื่อแสดงถึงอิสรภาพของชาวฮ่องกง มีความโดดเด่นยิ่งขึ้นเมื่อฮ่องกง ถูกถ่วงคืบอำนาจการปกครองไปสู่สาธารณรัฐประชาชนจีน

ม็อก ชิว

ผู้ก่อตั้งสมาคมละครประชาชนเอเชีย (Asian People's Theatre Society) ผู้เขียนหนังสือเรื่องราวเหตุการณ์เทียนอันเหมิน Voice of Tiananmen Square เขาแนะนำตัวเองว่าเป็นอนาคตที่ไม่เคยพบกระเบิด ปัจจุบันสอนละครร่วมสมัย และศิลปะแสดง สดที่มหาวิทยาลัยฮ่องกงตะวันตก ผู้อำนวยการโครงการละครชุมชน และจัดเทศกาลศิลปะแสดงสด ทุกสองปีในฮ่องกง งานของม็อก เกี่ยวข้องกับ สภาพทางการเมือง และสังคม ของฮ่องกง จีน ที่มีผลกระทบต่อกฎชีวิต และจำกัดเสรีภาพการสร้างสรรค์ของผู้คน

ศิลปินไทย

แม้ว่าขบวนการสร้างงานแบบแนวหน้า (Avant garde) ในประเทศไทยไม่เคยเกิดขึ้นเลย ในประวัติศาสตร์ศิลปะร่วมสมัยไทย แต่การเกิดขึ้นของเทศกาลศิลปะแสดงสดเอเชียโทเปีย อาจจะทำให้การสร้างงานของศิลปินไทยถูกจำกัดอยู่ในกรอบของการแสดงสดต่อหน้าผู้ชม ไปพร้อม ๆ กับการบ่มเพาะแนวคิดแบบนอกกรอบ ที่เป็นรากฐานของการแสดงสด อย่างไรก็ตาม เราก็หวังว่าการทำกิจกรรมสม่ำเสมอของศิลปินแสดงสดในประเทศไทย และการต่อเนื่องของเอเชียโทเปีย จะทำให้เกิดการเปิดกว้างขึ้นในทัศนะ มุมมอง ถึงการสร้างงานศิลปะ ที่จะไม่ใช้กิจกรรมที่แยกตัวออกไปจากพัฒนาการทางด้านวัฒนธรรม ของสังคมไทย

วสันต์ สิทธิเขตต์

เป็นศิลปินที่เป็นที่รู้จักกว้างขวางไปถึงนอกวงการศิลปะ ทั้งในแวดวงนักเคลื่อนไหวทางการเมือง ชุมชน ที่เขาจะนำหน้า ใช้ศิลปะเสริมสร้างกำลังใจ ความดีความชอบ ในการเคลื่อนไหวแต่ละครั้งได้เป็นอย่างดี ผลงานกวีและบทเพลงของเขา ได้รับการตีพิมพ์มากมาย ผลงานจิตรกรรมเป็นที่ต้องการของนักสะสมนานาชาติและเป็นสมบัติของพิพิธภัณฑ์นานาชาติหลายประเทศ ในการแสดงสดของเขา วสันต์อาจจะมีคำว่า "นอกกรอบ" มากที่สุดคนหนึ่ง

มงคล เปลี่ยนบางช้าง

พี่เลี้ยงของมงคล ไม่เคยขยับปีก บทกวีของมงคลไม่มีภาษา เขาเห็นคนคือผู้ทำลาย เสมือนหนึ่งเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองสัตว์โลก มงคล แสดงผลงานที่สะกดผู้ชมให้ตั้งสติกับ ภาวะของความหุนหันพลันแล่น และวิสัยทัศน์เล็กที่ทำให้เขาเป็นเสมือนยักษ์ผู้ทำลายล้าง มงคล เปลี่ยนบางช้าง แม้จะเกิดหลังยุค 6 ตุลา หลายปี แต่เขากลับรักษาประเพณีการแสดงสดแบบประท้วง ที่มีรากฐานมาจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองของขบวนการนักศึกษาประชาชนยุคหลัง 6 ตุลา อย่างมั่นคง

จิตติมา ผลเสวก

เป็นนักเขียน ผู้บันทึกการเดินทางสัมผัสชีวิตผู้คน และปัจจุบันทำสารคดีเชิงวิจัยเรื่องข้าว ในวัฒนธรรมลุ่มน้ำโขง จิตติมา สร้างผลงานแสดงสด ในราวปี 2538 จิตติมา สนใจในเรื่องการแย่งชิงทรัพยากร ของสังคมมนุษย์ ไม่ใช่การวิพากษ์ หรือคัดค้าน แต่เธอเลือกใช้วัสดุที่แสดงออกในเชิงประจักษ์ มากกว่าทัศนะส่วนตัว

พดุงศักดิ์ คชสำโรง

เริ่มสร้างผลงานแสดงสดมาประมาณ 15 ปีแล้ว ปัจจุบันพดุงศักดิ์ เป็นหัวหน้าภาควิชาจิตรกรรม และรองคณบดีคณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ งานของพดุงศักดิ์ มีโครงสร้างที่แน่นอน และดำเนินไปอย่างมีเป้าหมายตามขั้นตอน ซึ่งเหมาะสมกับความสนใจเฉพาะตัวในเรื่องราวที่เกี่ยวกับความขัดแย้งทางการเมือง/สังคม

นพวรรณ สิริเวชกุล

เป็นนักถ่ายภาพสารคดี ที่มีฝีมือคนหนึ่ง เป็นนักจัดรายการวิทยุเชิงวัฒนธรรมที่มีเพียงไม่กี่คนในประเทศไทย นพวรรณ เข้ามาสู่ศิลปะแสดงสดด้วยการมาเป็นผู้จัดการเอเชียโทเปีย ด้วยความสนใจส่วนตัวและการเรียนรู้จากศิลปินที่มาแสดงในเอเชียโทเปีย ปัจจุบันนี้ นพวรรณเป็นศิลปินแสดงสดที่เดินทางแสดงในเทศกาลนานาชาติปีละหลายครั้ง การทำงานของนพวรรณ เริ่มจากประเด็นบทบาทผู้หญิงที่เธอเห็นว่า เป็นปัญหาที่กระทบกับความเป็นตัวตนของเธอมากที่สุด

จักกริช ฉิมนอก

ด้วยท่วงท่าเหมือนนักแสดงมายากล จักกริชฉลาดที่จะเลือกพื้นที่ ๆ เหมาะกับเรื่องราวที่เขาอยากนำเสนอ จักกริช มีการแสดงบ่อยทั้งบนเวที ๆ เขากำหนดขึ้นเอง หรือกระทั่งในเวทีศิลปะอื่น ๆ เขาทำงานได้หลายอย่าง แม้จะเริ่มทำงานศิลปะด้วยการเป็นประติมากร แต่ตอนนี้ เขาใช้ร่างกายสด ๆ ของตัวเองเป็นประหนึ่งประติมากรรมที่ซับซ้อนมากขึ้น

ภัทรี ฉิมนอก

น้องใหม่อีกคนหนึ่งของวงการแสดงสด เธอเป็นนักออกแบบ เป็นประติมากร เป็นจิตรกร และนักเขียนป๊อปปูล่าริ่ง เริ่มต้นด้วยการแสดงคู่กับจักกริช แต่ไม่นานมานี้ เธอก็เริ่มที่จะมีผลงานเดี่ยว ที่เสนอเนื้อหาด้วยภาษาที่ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา

วรรณพร ฉิมบรรจง

ดารานักแสดง นางแบบที่เคยเห็นบนหน้าปกนิตยสารแฟชั่น ผันตัวเองมาเป็นนักเคลื่อนไหวทางการเมือง เมื่อเธอเข้าร่วมการขับไล่รัฐบาลยุค ทักษิณ ชินวัตร ในปี 2548 จากนั้นมาวรรณพร ก็มีผลงานจิตรกรรม อินสตอลเลชัน และการแสดงสด ตามแกลเลอรี อยู่หลายครั้ง ปัจจุบันวรรณพร ศึกษาที่วิทยาลัยसानตินิเกตัน ประเทศอินเดีย

อัญญา อิศรางกูร ณ อยุธยา

เป็นนักแสดงที่อายุน้อยที่สุดในวงการ และในเทศกาลนี้ อัญญา เข้าร่วมเรียนการแสดงสดในเวิร์คช็อปไลฟ์ อาร์ต (LIVE ART) ที่จัดโดยศูนย์บ้านดึก ในปี 2002 ก่อนที่เธอจะเข้าเรียนจิตรกรรมที่ มหาวิทยาลัยศิลปากร งานของเธอมีกลิ่นไอของจิตรกร อยู่มาก แต่ก็เต็มไปด้วยความสดใหม่

สรพล ปัญญาวิริยะ

ในด้านทศวรรษที่ 70 สรพล เป็นหนึ่งในกลุ่มนักศึกษาศิลปะที่วิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สร้างกิจกรรมศิลปะใต้ถุนหอพักนักศึกษา ที่ต่อมาเรียกตัวเองว่ากลุ่มบังคลาเทศ เป็นนัยประชดความเป็นนักศึกษาที่ยากจนของพวกเขา เพื่อน ๆ ของสรพล หลายคนเป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง แต่สรพล ทำงานศิลปะเรียบง่าย ๆ ของเขา เขาคือผู้ออกแบบประติมากรรมรำลึกเหตุการณ์ 14 ตุลา ที่มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์ ในด้านศิลปะแสดงสด สรพล เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกของประเทศไทย

จุมพล อภิสุข

ผู้ก่อตั้งเอเชียโทเปีย เป็นศิลปินนักเคลื่อนไหว ที่พยายามสร้างชุมชนศิลปิน เพื่อให้เกิดขบวนการสร้างงานนอกกรอบที่เอาจริงเอาจัง เขาเป็นผู้แนะนำคำว่า ศิลปะแสดงสด สู่ประเทศไทย พัฒนาแนวความคิดการทำงานแบบการแสดง มาสู่การสร้างสรรค์สด เขาเดินทางแสดงผลงานในระดับนานาชาติมาตั้งแต่ปี 2529 และแนะนำศิลปินไทยและเอเชีย ไปแสดงในเทศกาลในยุโรป และอเมริกา อย่างสม่ำเสมอ เขาเห็นว่าการทำงานศิลปะคือการสะท้อนทัศนคติส่วนตัวของศิลปินต่อภาวะทางสังคม-การเมือง ที่มากระทบต่อจิตใจของศิลปิน เขาจะเลือกแอกชั่นที่เรียบง่ายที่สุด เพื่อแสดงถึงความเป็นไปไม่ได้มากที่สุด เขาได้รับรางวัลนานาชาติ Freedom to Create เมื่อปี 2552 ในโครงการ The Journey of Kumjing ที่เขาทำงานร่วมกับคู่ชีวิต จันทวิภา อภิสุข

